

MSB 328

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

De vergadering van Handelingen 15

door Robert Juneau

In Handelingen 13 en 14 wordt verslag gedaan van de eerste zendingsreis van de apostel Paulus naar het gebied dat bekendstaat als Galatië, waaronder de steden Antiochië in Pisidië, Ikonium, Derbe en Lystra. Na zijn bezoek schrijft Paulus een brief om te herhalen wat hij had onderwezen. Tegen de tijd dat Paulus de brief aan de Galaten schrijft, moet hij de bekeerlingen corrigeren aangaande een zeer ernstige kwestie. Er waren valse leraren binnengeslopen die velen van hen ervan hadden overtuigd dat zij, om in een juiste relatie met de God van Israël te staan, besneden moesten worden en de Wet van Mozes moesten naleven. Dit wordt duidelijk aan de orde gesteld in de brief aan de Galaten, maar er wordt ook vaag naar verwezen in Handelingen 14:19, **“Maar er kwamen Joden van Antiochië en Ikonium en zij praatten de scharen om en stenigden Paulus en sleepten hem de stad uit, menende, dat hij dood was”** (Hand.14:19).¹

Vrijwel gelijktijdig met het schrijven van de brief aan de Galaten komt het onderwerp van de besnijdenis ter sprake in Handelingen 15. Ook hier zijn er weer mensen die eisen dat de gelovigen in Christus besneden worden. Het verslag begint in Handelingen 15:1 met enkele mannen uit Judea die beweren: **“Indien gij u niet besnijden laat naar het gebruik van Mozes, kunt gij niet behouden worden.”** Hoewel de Joden in Galatië die op besnijdenis aandrongen ongetwijfeld ongelovigen waren, worden deze

¹ Tenzij anders aangegeven, zijn citaten uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG.

mannen in vers 4 beschreven als de gemeente (Grieks: *EKKLESIA*), apostelen (Grieks: *APOSTOLOS*) en oudsten (Grieks: *PRESBUTEROS*). Met de kennis van de waarheid van onze huidige bedeling der genade is het voor ons gemakkelijk om ons af te vragen waarom deze vooraanstaande mannen een dergelijk standpunt innamen. Maar op basis van de waarheid die deze Joden die de Wet naleefden op dat moment hadden, eisten zij iets dat altijd heeft gegolden. Het probleem was geen koppigheid, arrogantie of meningsverschil over een leerstellige kwestie; het was een kwestie van of zij al dan niet de nieuwste openbaring van God over dit vraagstuk hadden. Het kan hun echter wel worden verweten dat zij hun gezag buiten hun bevoegdheid uitoefenden, aangezien deze kwestie betrekking had op de bekeerlingen van Paulus.

Hoewel er enkele uitzonderingen waren, was het tot dan toe in Israël nooit mogelijk geweest om een juiste relatie met God te hebben zonder besnijdenis en de Wet van Mozes. Gedurende de hele geschiedenis van Israël kon iemand uit de volken, een buitenstaander die niet tot het nageslacht van Abraham werd gerekend, zich alleen via bekering bij Israël aansluiten. Dit vereiste dat men zich bekeerde tot het jodendom, waardoor men gebonden raakte aan de Wet van Mozes, wat betekende dat alle mannen besneden moesten worden. Dit was altijd de enige manier geweest om een relatie aan te gaan en te onderhouden met de enige ware God, de God van Israël (Gen.17:12-14; Ex.12:43-49; Num.15:13-16).

In de Handelingentijd waren in de opdracht van de apostel Paulus ook niet-Israëlieten betrokken, maar zijn voornaamste doel was de oorspronkelijke Israëlieten te bereiken die van Israël, de tempel en het jodendom waren afgescheiden (Hand.11:19 en Rom.1:16; 10:1). Toen Paulus de volken (Grieks: *ETHNOS*) bereikte met het evangelie van verlossing en het koninkrijk van God, kwam er een nieuw vraagstuk naar voren: wat te doen met degenen uit de volken met betrekking tot de Wet van Mozes en de besnijdenis? Zonder enige nieuwe openbaring van God zou de logische eerste stap zijn om erop aan te dringen dat iedereen die een relatie met de God van Israël aangaat, zich laat besnijden en de Wet gaat houden. Maar er **was** een nieuwe openbaring geweest, en die was logischerwijs aan Paulus gegeven, de apostel van de volken.

Nadat mensen uit de volken tot geloof in Christus waren gekomen, leerde de apostel Paulus hen, op basis van een openbaring van God, dat zij zich **niet** moesten laten besnijden en dat zij **niet** verplicht waren de Wet na te leven. I Corinthiërs 7:17-24 legt uit dat er in de Handelingentijd twee afzonderlijke groepen gelovigen waren. Als je geroepen werd terwijl je besneden was, moest je besneden blijven (de Wet blijven houden); als je geroepen werd terwijl je onbesneden was, moest je onbesneden blijven (niet beginnen met het houden van de Wet). Het probleem in Galatië was dat zij zich niet onderwierpen aan het apostelschap van Paulus en zijn huidige openbaring van God; zij lieten toe dat bringers van "oud nieuws" hen ondermijnden. Het werd noodzakelijk voor Paulus om het grootste deel van de brief aan de Galaten te wijden aan het herbevestigen van deze waarheid en het corrigeren van wat nu valse leerstellingen zijn met betrekking tot de besnijdenis.

De situatie was anders in Handelingen 15; het was de gemeente in Jeruzalem die deze valse leer verspreidde. Hoe werd deze kwestie dan opgelost, hoe bracht God deze nieuwe informatie over die aan Paulus was gegeven, maar nog niet aan de gemeente in Jeruzalem, de apostelen en de oudsten? Ze vergaderden om de zaak te regelen (Hand.15:1-31). Aangezien God Paulus had aangesteld als apostel voor de volken, valt dit onder zijn bevoegdheid, dus gaan hij en Barnabas naar Jeruzalem. In vers 2 staat dat er **"geen gering verzet en tegenspraak tegen hen ontstond."** Vers 4 zegt: **"zij werden door de gemeente (Grieks: *EKKLESIA*), de apostelen en de oudsten ontvangen."** Zodra Paulus en Barnabas aanwezig zijn, begint de discussie met enkele gelovige Farizeeën, die in vers 5 hun standpunt herhalen **"dat men hen moest besnijden en gebieden de wet van Mozes te houden."** Ook dit sluit precies aan bij wat altijd was verwacht; het jodendom was altijd de weg naar de God van Israël geweest. Nadat de apostelen en oudsten de zaak hadden overwogen, en na veel discussie, staat Petrus in vers 7 op om te spreken en vertelt hij over een gebeurtenis uit Handelingen 10, toen **"door mijn mond de heidenen (Grieks: *ETHNOS*, volken) het woord van het evangelie zouden horen en geloven."** In de verzen 8-11 legt hij verder uit hoe deze heidenen de heilige Geest hadden ontvangen en gered waren door de genade van God, precies zoals ze waren (Hand.10:44-46).

“En de gehele vergadering werd stil en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen wat al tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had” (Hand.15:12). Vervolgens heeft de apostel Jakobus, die gerespecteerd wordt om zijn oordelen betreffende de Wet, het laatste woord in deze zaak. Hij bevestigt het getuigenis van Petrus door te citeren uit Amos 9: **“Daarna zal ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen... en ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Here zoek, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen”** (Hand.15:13-21). Deze profetie gaat over het herbouwen van de tabernakel (Grieks: *SKĒNĒ*) of het centrum van activiteit van David, en betreft het werk van God om de ontrouwe heersende klasse in Israël te vervangen door zijn *EKKLESIA*. Amos verklaart de reden hiervoor: opdat het overige deel der mensen de Here zoek. Dit is precies wat er in de periode van de Handelingen begon te gebeuren.

Op basis van al hetgeen gezegd is, verklaart Jakobus in vers 19: **“Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen (Grieks: *ETHNOS*, volken) tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen.”** In vers 20 zet Jakobus vier punten uiteen van een verordening die aan deze gelovigen zal worden gegeven. Als resultaat van deze vergadering zullen zij **“zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererij, van het verstikte en van bloed.”** Dit lijkt misschien een compromis, maar het was noodzakelijk om eenheid te creëren. Alle gelovigen in de Handelingentijd werden nu rein geacht conform de Wet van Mozes. Gelovigen die de Wet naleefden konden nu hechte gemeenschap hebben en maaltijden delen met gelovigen die de Wet niet naleefden.

Er is tijdens deze vergadering te Jeruzalem iets heel belangrijks gebeurd wat vaak over het hoofd wordt gezien. Vers 22 zegt: **“Toen besloten de apostelen en de oudsten met de gehele gemeente mannen uit hun midden te kiezen en met Paulus en Barnabas naar Antiochië te zenden.”** We zouden geneigd zijn te denken dat een discussie als deze gepaard zou zijn gegaan met twist en koppigheid, dat deze zou hebben geleid tot verdeeldheid of verdere onenigheid, maar het tegenovergestelde gebeurt. De *EKKLESIA* en de oudsten leggen zich neer bij het oordeel van de apostelen. Bovendien vonden zij het goed om enkele van hun eigen mensen met Paulus en Barnabas mee te sturen om te helpen het woord te verspreiden. God lost de kwestie van de besnijdenis op kort nadat de “heidenen” in het boek Handelingen beginnen te geloven. Hij corrigeert zijn leiders door hen te verlichten over de huidige waarheid betreffende de besnijdenis en de Wet, zoals die van toepassing is op de gelovigen uit de volken. Hij deed dit via zijn topmensen, de apostelen.

Gepubliceerd in september 2018